

## Arrest

nr. 251 697 van 26 maart 2021  
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY  
Rue des Brasseurs 30  
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 10 maart 2020, dienden op 13 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 september 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 1 oktober 2020 ter kennis gebracht:

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, M.O.W.M., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 13/03/2020*

*U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 13 juli 2020 van 10.11 uur tot 14.27 uur in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. U werd gedurende het volledige persoonlijk onderhoud bijgestaan door uw advocaat, meester David Soudant.*

#### *A. Feitenrelaas*

*U, de heer M.O.W.M. verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 17 juni 1996 in Santa Ana. Van 2007 tot 12 februari 2020 woonde u met uw oma, tante en oom in kolonie Gerardo Barrios in het departement Santa Ana. Ook uw zus, nicht en neef woonden hier een tijdje. Dat uw neef, M.O.F.J. (O.V.-nummer (...); CG-nummer (...)) hier tot mei 2014 woonde en zijn adres nooit liet aanpassen op zijn identiteitskaart (DUI), vormt de basis van uw problemen. In 2012 verbleef u kortstondig nog bij uw zus in kolonie Contexa in Santa Ana. Voorts woonde uw partner, M.C.K.A. (O.V.-nummer (...); CG-nummer (...)), waarmee u een relatie heeft sinds 17 juli 2016 en met wie u zich heden in België bevindt, bij u in kolonie Gerardo Barrios voor de periode van 17 november 2019 tot 12 februari 2020. Sindsdien tot de dag van jullie vertrek op 9 maart 2020 woonden jullie bij haar ouders, broer en zus in het kanton Cujucuyo in Caserio Valle Las Nogueras in Texistepeque in het departement Santa Ana. In de tussentijd keerde u nog twee keer terug naar uw huis in kolonie Gerardo Barrios. De eerste keer was na 21 februari 2020 om wat spullen op te pikken. De twee keer was op 8 maart 2020 om afscheid te nemen van uw familie. U kende toen geen problemen met de bende 18. Van december 2017 tot 28 juni 2019 werkte u als operator voor Mühlbauer ID en hierna vond u geen werk meer. Van juli 2019 tot februari 2020 studeerde u voor ingenieur in voedingsprocessen aan de Katholieke Universiteit van El Salvador. Omwille van uw problemen moest u deze studie stopzetten.*

*Uw problemen begonnen doordat uw neef op 19 december 2018 slachtoffer werd van een overval op het werk. De politie kon één van de twee daders vatten, waarna uw neef een verklaring diende af te leggen tegen de gearresteerde. De persoon die op vrije voeten bleef, vluchtte met de buit en onder andere de DUI van uw neef waarop het adres in kolonie Gerardo Barrios stond vermeld waar u woonde. Op 10 januari 2020 bedreigden bendeleden van bende 18 uw neef, zijn kind en schoonouders met de dood op zijn adres in kolonie Guadalupe in de stad Metapán. Hij herkende de persoon die niet werd gearresteerd van tijdens de overval. Daartoe besloot hij op 8 februari 2020 naar België te vluchten. Op 10 februari 2020, toen jullie terugkwamen van uw partner haar werk, werden jullie gestopt aan het begin van uw straat in kolonie Gerardo Barrios door twee bendeleden van bende 18 op een motor die u vroegen waar M.O.F.J. was. U zei dat u het niet wist, waarop zij repliceerden dat ze wisten dat hij uw broer was. Ze dreigden u en uw partner te vermoorden indien hij niet boven water kwam. Ze vervolgden ermee dat ze wisten dat u aan de universiteit studeerde en dat uw partner bij Banco Agrícola aan het Metrocentro werkte. Gedurende het gehele incident hield de persoon achterop de moto jullie onder schot. U en uw partner besloten daarom kolonie Gerardo Barrios te verlaten en verhuisden op 12 februari 2020 naar Cujucuyo naar de ouders van uw partner. Op 18 februari 2020 merkte u op dat jullie achtervolgd werden. De motor stopte dichtbij jullie waarop u uw partner aanmaande haar helm niet af te zetten en snel de poort naar haar huis in Cujucuyo te openen. De twee individuen op de moto zeiden niets, ze observeerden enkel en reden toen weg. Eenmaal in huis, vertelden jullie de moeder van uw partner wat er gebeurd was en dat jullie zich dienden op te sluiten. Op 20 of 22 februari 2020 kocht u uw vliegtickets bij het reisagentschap All American Travel in Santa Ana. Op 21 februari 2020 ging u raad vragen aan het kantoor voor juridische bijstand van uw universiteit. De verantwoordelijke licentiaat stelde een document op met uw verklaringen dat u kon voorleggen aan het Algemeen Parket van de Republiek (Fiscalía General de la República). Op 24 februari 2020 diende u daar een klacht in, waarvan u drie dagen later een certificaat kon opvragen. Toen u drie dagen later opnieuw naar het Algemeen Parket ging, zeiden ze u op 3 maart 2020 terug te komen. Op 3 maart 2020 wilden ze jullie het certificaat niet overhandigen, omdat jullie een geschreven document nodig hadden met de reden waarom jullie dat verslag wensten. Op 4 maart 2020 bent u dan naar de Procureur voor de Bescherming van de Mensenrechten (= PDDH) gegaan voor hulp en om een antwoord van het Algemeen Parket te verkrijgen. Zij konden geen informatie vergaren. U kreeg wel als antwoord dat u 's ochtends op 9 maart 2020 opnieuw naar het Algemeen Parket diende te gaan. Tussen 1 maart en 4 maart 2020 verkocht u uw motor aan een vriend van de familie. Op 9 maart 2020 verkreeg u dan het certificaat bij het Algemeen Parket en ging u opnieuw naar de PDDH om hen het certificaat te tonen en een bewijs van uw verklaringen te vragen. Op 9 maart 2020 's avonds namen jullie uw vlucht naar België, waar jullie aankwamen op 10 maart 2020. Op 13 maart 2020 dienden jullie een verzoek in tot internationale bescherming in België.*

*Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u op de plaatsen waar u in El Salvador terecht kunt, bedreigd zal worden en u zich dus onveilig zou voelen.*

*Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming, legde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) neer: uw identiteitskaart (DUI), uw paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, een verklaring van uw problemen bij het kantoor voor juridische bijstand van uw universiteit en een klacht bij de PDDH. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS legde u aanvullend neer: het bewijs van aangifte bij het Openbaar Ministerie, uw tewerkstellingsattest bij Mühlbauer ID, een schrijven aan de PDDH, en diverse persartikels over de bendeproblematiek in het departement Santa Ana. Uw advocaat voegde nog een overzicht toe van de fouten die jullie samen uit de vragenlijst van het CGVS haalden. Op 3 augustus 2020 stuurde u via uw advocaat bijkomstig een kopie van jullie vliegtuigtickets van Madrid naar Brussel na. Op 19 augustus 2020 ontving het CGVS hiervan de originelen.*

## *B. Motivering*

*Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén element heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Op basis van uw verklaringen, de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en alle elementen uit uw dossier moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegen uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd gevisieerd door een misdaadbende. U haalt immers de bedreiging die uw neef heeft gehad aan als basis van de problemen die u met de bende 18 kende (Notities persoonlijk onderhoud (= NPO), p. 15). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten van uw land en niet politiek actief bent (NPO, p. 14). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de door u aangehaalde feiten gemeenrechtelijk van aard zijn en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen.*

*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoek om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. U heeft echter onvoldoende onderbouwd waarom dit voor u het geval is. Bijgevolg kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.*

*Allereerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen bij het CGVS met betrekking tot het belangrijkste aspect van uw problemen, namelijk uw woonplaatsen, afwijkt van uw verklaringen bij DVZ en er verder incoherenties vastgesteld worden in uw verklaringen bij het CGVS en de verklaringen van uw partner. Bij DVZ verklaarde u één jaar tot uw vertrek op 9 maart 2020 in Cujucuyo te hebben gewoond (Verklaring DVZ, 13 mei 2020, vraag 10). Bij het CGVS daarentegen beweerde u daar gewoond te hebben van 12 februari 2020 tot uw vertrek op 9 maart 2020 (NPO, pp. 7-8). Gevraagd waarom dit anders genoteerd werd tijdens het eerste interview, claimt u enkel dat de versie bij DVZ fout is. Een keuze voor één van de versies die u opgeeft, zonder evenwel enige verklaring te bieden om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen, kan uiteraard niet overtuigen. U gevraagd waarom u dit dan niet gezegd heeft wanneer u gevraagd werd of er nog fouten waren, tracht u zich te verschonen met het excuus dat u zich niet herinnert dat dat gevraagd is en dat u ook niets van het Nederlands verstaat (NPO, p. 9). Dat u poneert geen Nederlands te verstaan, is geen geldig argument vermits u bijstand werd verleend van tolken die het Spaans machtig zijn. U heeft geen idee waarom dat zo verkeerd genoteerd kan zijn en ook als ze het u hebben voorgelezen, kan u zich niet herinneren dat ze dat zo gezegd hebben (NPO, p. 9). U heeft met uw advocaat ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud nochtans uw verklaringen van bij DVZ nauwgezet overlopen en u legt zelfs een kopie ervan neer tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS waarin u samen met uw advocaat secuur de fouten in uw relaas in de vragenlijst van het CGVS aanduidde (Zie document 11 in het administratieve dossier) (NPO, p. 3). Bijgevolg kan verwacht worden dat u al uw*

verklaringen controleert, dus ook het document "verklaringen DVZ", die u nota bene ondertekende ter goedkeuring (Verklaring DVZ, 13 mei 2020). U maakte er ook geen gewag van wanneer nagegaan werd hoe uw interview bij DVZ verlopen was. U bevestigt dat uw verklaringen u voorgelezen werden en dat behalve de fouten die u vermeldde er goed vertaald werd (NPO, p. 3-4). Wanneer u gevraagd werd met wie u samenwoonde op het adres van de Colonia Gerardo Barrios, somt u op uw tante, uw oom en uw oma. U voegt eraan toe 'alleen met hen'. Op de vraag of u daar ooit met andere mensen heeft gewoond, voegt u er uw zus en uw nicht aan toe, die zouden er ook een tijdje gewoond hebben en vervolgens zegt u dat ook uw neef er tot mei 2014 gewoond heeft (NPO, p. 6). Het is dan ook bepaald bevreemdend dat u op dat moment vergeet te zeggen dat u er met uw partner gewoond zou hebben, aangezien uw verblijfplaats op dit adres er juist de oorzaak van was dat u en uw partner bedreigd zouden zijn. Pas wanneer u later in het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd wordt of u er met uw partner gewoond heeft, beweert u er met haar gewoond te hebben van 16 november 2019 tot 12 februari 2020. U was het vergeten te zeggen (NPO, p. 8). Na het gehoor achtte u het nodig de datum van 16 november te wijzigen naar 17 november (Opmerkingen NPO, 7 augustus 2020). Opmerkelijk is dat uw partner initieel evenmin vermeldde bij DVZ dat ze gedurende een bepaalde periode bij u in kolonie Gerardo Barrios woonde (Verklaring DVZ partner, 13 mei 2020, vraag 10). Haar poging tot verweer dat ze haar bij DVZ enkel een korte samenvatting vroegen en zeiden dat ze de rest kon vertellen bij het tweede interview weet eveneens niet te overtuigen. Op de pertinente opmerking dat het toch wel belangrijk is dat ze het adres benoemt waar ze de problemen heeft gekend, heeft ze geen zinnige replek (NPO partner, p. 10-11). Dat er in het licht van voorgaande vaststellingen dan ook nog geconstateerd kan worden dat uw DUI uitgegeven werd op 5 februari 2020, met daarop het adres van uw partner haar ouderlijke huis, speelt dan ook niet bepaald in uw voordeel. Samengevat kan gesteld worden dat u bij DVZ verklaarde reeds van 9 maart 2019 in het huis van de ouders van uw partner in Texistepeque gewoond te hebben, waardoor uw bewering voor het CGVS dat u aan het adres van Colonia Gerardo Barrios op 10 februari 2020 bedreigd werd omdat u daar woonde niet kan kloppen, dat uw partner en uzelf beiden vergaten te vermelden dat zij bij u zou gewoond hebben op dat adres in Colonia Gerardo Barrios en dat het officiële adres op uw DUI van 5 februari 2020 niet overeenstemt met uw bewering op dat moment nog in Colonia Gerardo Barrios te wonen. Uw vage poging tot uitleg dat u het adres al had laten aanpassen op voorhand op uw DUI omdat u al van plan was te verhuizen komt erg zwak over (NPO, p. 7-8). Aangezien de woonplaatsen geen detail betreft uit uw asielaanvraag maar de kern ervan raakt daar u één ervan benoemt als de plaats waardoor uw problemen ontstonden, is het wel zeer opmerkelijk dat u daarover tegenstrijdige, incoherente en onvolledige verklaringen aflegt. Het brengt uw geloofwaardigheid volledig in het gedrang.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat er fouten werden gemaakt met betrekking tot het dagtekenen van uw documenten. Zo duiden jullie allereerst op een foutieve datum op het bewijs van de klacht bij het Openbaar Ministerie (Zie document 7 in het administratieve dossier). Als uitgiftedatum staat 9 februari 2020 vermeld, terwijl jullie verklaren het document te hebben verkregen op 9 maart 2020. U heeft geen idee waarom die datum er verkeerd op staat (NPO, p. 3; NPO partner, p. 4). Daarnaast verklaart uw partner dat u de klacht ging indienen bij de PDDH op 4 maart 2020 (NPO partner, p. 6), terwijl uw schrijven naar de PDDH ter bewijs van uw aangifte daar '6 maart 2020' vermeldt (Zie document 9 in het administratieve dossier). Wanneer u via uw advocaat opmerkingen overmaakt met betrekking tot de inhoud van uw persoonlijk onderhoud, bemerkt u dat u in dit persoonlijk schriftelijk verzoek een fout maakte met betrekking tot de datum waarop u klacht bij hen ging indienen. Omdat u nooit eerder dergelijk document had geschreven, werd de tekst u gedictieerd en schreef u per vergissing 6 maart. De verkeerd gedicteerde datum is u niet opgevallen (Opmerkingen NPO, 3 augustus 2020, algemene opmerking). Door de vaststelling dat u dit document zelf schreef dan wel dicteerde en u er bovendien nog een foutieve datum liet optekenen, is de objectieve bewijswaarde van dit document dan ook niet bepaald sterk.

Voorts is het hoogst bevreemdend dat u niet met zekerheid kunt zeggen of u tijdens het incident van 18 februari 2020 te maken had met dezelfde bende (NPO partner, p. 19) of dat dit überhaupt bendeleden waren. U veronderstelde dit enkel door wat er de dagen voordien gebeurd was, omdat u dat voordien nooit eerder overkomen is (NPO, p. 20). Uw partner verklaarde eveneens dat zij niets deden waaruit zij kon afleiden dat het over dezelfde bende ging (NPO partner, p. 19). Dat de twee individuen jullie observeerden en niets zeiden (NPO, p. 21) is nauwelijks aanneembaar aangezien jullie enkel silhouetten zagen door het tegenlicht (NPO partner, p. 19). Daarenboven wordt vastgesteld dat zowel kolonie Gerardo Barrios als Cujocuyo gecontroleerd wordt door bende MS13 (NPO, p. 7, 9). Daarbij stelt zich de vraag hoe bendeleden van bende 18 zich tweemaal konden begeven in MS13-gebied. Uw partner verklaarde overigens zelf dat bendeleden uit het kanton geen andere mensen dat gebied laten binnenkomen (NPO partner, p. 8). Uw poging om dit te verklaren met name dat het huis van uw partner dichtbij een snelweg lag en dat de bendeleden mogelijks meer vertrouwen hadden omdat ze gewapend waren (NPO, p. 18), weet niet te overtuigen. Eveneens is dit het geval voor de uitleg van uw partner. Zij oppert dat bendeleden

van MS13 zich in deze periode koest hielden omdat de politie de belangrijkste bendeleden had gearresteerd waardoor de bendeleden enkel nog overdag controleerden omdat ze toen meer konden waarnemen (NPO partner, p. 20). Het is daarnaast opmerkelijk dat u voor het incident van 10 februari 2020 nooit eerder bendeleden heeft gezien bij aan uw huis (NPO, p. 18). U verklaart immers dat uw adres op de DUI van uw neef stond, waarmee het bendelid dat op vrije voeten bleef, aan de haal was gegaan (NPO, p. 17). Na uw vertrek uit El Salvador kende noch uw familie, noch de familie van uw partner nog problemen met bendeleden terwijl zij steeds op hetzelfde adres bleven wonen (NPO, pp. 11-12 & NPO partner, pp. 11-12). U vernam eveneens niets meer over uw problemen (NPO, p. 23 & NPO partner, p. 11).

Verder getuigt uw houding niet van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo wordt opgemerkt dat u bij DVZ laat uitschijnen dat u onderdook bij de ouders van uw partner in Cujucuyo omwille van uw problemen (Vragenlijst CGVS, 13 mei 2020, vraag 5). Ook bij het kantoor voor juridische bijstand van uw universiteit verklaarde u dat u zich verplicht zag te verhuizen omwille van de doodsb bedreigingen die u ontving in kolonie Gerardo Barrios (Zie document 5 in het administratieve dossier). U vermeldde bij het CGVS echter dat u dat adres op uw DUI liet wijzigen op 4 februari 2020 als geste naar uw partner (NPO, p. 7) en dat jullie al sinds december 2019 van plan waren om naar Cujucuyo te verhuizen (NPO, p. 8). Bijgevolg stelt zich de vraag waarom jullie nog twee dagen wachtten alvorens daar onder te duiken (NPO, pp. 2-3). Hiernaar gevraagd, argumenteert uw partner dat vroeger niet mogelijk was, omdat zij de volgende dag moest werken en heel laat gedaan had met werken (NPO partner, p. 19). Als u effectief voor uw leven vreest, kan logischerwijze verwacht worden dat u alles doet om zichzelf veilig te stellen, zeker wanneer jullie die levensweg al aan het voorbereiden waren. Voorts betoogt u eenmaal in het huis van uw partner enkel nog zeer opletend en voor het hoogstnodige buiten te gaan (NPO, p. 19). Er wordt echter geconstateerd dat jullie min of meer dezelfde routines aanhielden. Zo verklaart uw partner dat ze bleef werken bij Banco Agricola ECA tot 26 februari 2020 (NPO partner, p. 13) en dat u haar haalde van en bracht naar het werk (NPO partner, p. 19). Uw partner zou wel hebben overwogen om te stoppen met werken, maar deed dit uiteindelijk niet omdat ze zich niet onverantwoordelijk wou gedragen door zomaar haar werk stop te zetten zonder iemand in te lichten (NPO partner, p. 20). Ook u verklaart bij benadering ergens tot eind februari naar de universiteit te zijn gegaan (NPO, p. 14). Daarenboven wordt vastgesteld dat u diverse malen op de baan ging om een klacht in te dienen en documenten te verkrijgen. Zo ging u op 21 februari 2020 naar het kantoor voor juridische bijstand van uw universiteit, haalde u op 24 februari 2020 de geboorteakte van uw partner, diende u diezelfde dag een klacht in bij het Openbaar Ministerie, keerde u drie dagen later terug om het certificaat af te halen, diende u op 3 maart 2020 terug te keren, om op 4 maart 2020 naar de PDDH te gaan en tot slot in de voormiddag op de dag van uw vertrek opnieuw langs te gaan bij de twee instanties waar u uiteindelijk net op tijd toch nog de gevraagde documenten verkreeg (NPO, p. 16). Eveneens haalde u op 20 februari 2020 uw vliegtickets in Santa Ana (NPO, p. 17 & NPO partner, p. 16) en keerde u na 21 februari 2020 en op 8 maart 2020 terug naar uw huis in kolonie Gerardo Barrios (NPO partner, p. 10). Na de verkoop van uw motor tussen 1 en 4 maart zijn jullie ook nog verschillende keren kledij gaan kopen omdat het hier kouder is (NPO, p. 16, 23).

Tot slot stelt zich de vraag waarom u niet vroeger dan 9 maart 2020 uw land kon ontvluchten, als uw laatste problemen dateren van 18 februari 2020. Dat uw partner verklaarde dat ze nog met haar werk moest overleggen en niet plots kon vertrekken, weet niet te overtuigen aangezien ze haar ontslag reeds op 26 of 27 februari indiende (NPO partner, p. 17). U liet dan ook nog na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Spanje, wat meteen de ernst van de ingeroepen nood aan internationale bescherming relativeert. Als u effectief vreest voor uw leven, kan logischerwijze verwacht worden dat u zo snel mogelijk het land verlaat en alle mogelijke pistes onderzoekt. Uit onze informatie, waarvan zich een kopie in het administratieve dossier bevindt, blijkt immers dat er dagelijks vluchten plaatsvinden tussen San Salvador en Spanje, door onder andere Iberia.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk maakte dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt, kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De documenten over uw identiteit, met name uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs en uw geboorteakte staan hier niet ter discussie. Uw tewerkstellingsattest bij Mühlbauer ID wordt evenmin in twijfel getrokken en bevestigt uw tewerkstelling. Ook de vliegtuigtickets die u nog nastuurde via uw advocaat en waarvan u de originelen opstuurde, bevestigen enkel uw aansluitingsvlucht van Madrid naar Brussel (Zie document 12 in het administratieve dossier). De klacht die u bij de universiteit liet opstellen,

stelt dat u met uw neef onder hetzelfde dak woont, daar waar hij volgens uw verklaringen al van mei 2014 verhuisd was (NPO, p. 6). Het stuk van de PDDH stelt dat “uw echtgenote” aangifte deed daar waar jullie ongehuwd zijn (Verklaring DVZ, punt 14). De diverse persartikels die u daarnaast neerlegt, gaan over de algemene situatie in uw buurt en vermelden u niet persoonlijk. Deze gegevens worden op zich ook niet betwist. Met het overzicht met fouten in uw DVZ-relaas, die u tevens ook beschreef tijdens het begin van uw persoonlijk onderhoud, werd rekening gehouden in de analyse van uw dossier.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador\\_retour\\_au\\_pays\\_des\\_ressortissants\\_20200109.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador\\_situation\\_securitaire\\_20190715.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador\\_situation\\_securitaire\\_20190715.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot wordt er opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw partner, M.C.K.A. (O.V.-nummer (...); CG-nummer (...)), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uw neef M.O.F.J. (O.V.-nummer (...); CG-nummer (...)) ook een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft maar nog niet gehoord werd door het CGVS.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 13 juli 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd op 24 juli 2020 naar uw advocaat gestuurd en op 28 juli 2020 per aangetekend schrijven naar u. Op 3 augustus 2020 ontving het Commissariaat-generaal van uw advocaat extra documenten en opmerkingen met betrekking tot de inhoud van de notities. Zo werd ten eerste inhoudelijk verduidelijkt dat u een bewijs meeheeft van het werk dat u "daar" in El Salvador deed, en niet bij het Openbaar Ministerie (NPO, p. 5); dat u een tijdje samenwoonde met uw zus, niet en dat uw neef in 2014 van daar vertrokken is (NPO, p. 6); dat het gaat over de bankkaart van uw partner (NPO, p. 9); dat u om naar de VS te gaan, via "verschillende landen" zou moeten gaan (NPO, p. 10); dat u aan hun manier van kledij kon afleiden dat het bendeleden waren en dat de man vooraan geen helm droeg en die achteraan wel (NPO, p. 24); dat op woensdag uw partner tijdens haar persoonlijk onderhoud eveneens vergat de vliegtickets neer te leggen waardoor u en uw partner een afspraak zullen maken met het CGVS om de originele tickets neer te leggen (NPO, p. 5); dat u er in 2018 niet woonde toen er een schietpartij was tussen de bende en de politie (NPO, p. 9); dat u kon rondkomen met wat u verdiende omdat dat geld alleen voor u was (NPO, p. 13). Voorts wezen jullie op enkele tyfouten in de naam van uw oom in de Verenigde Staten (NPO, p. 7); in de naam van uw oma (NPO, p. 6); dat uw moeder geen wasserij heeft, maar in één werkt (NPO, p. 11); 10 februari in plaats van 12 februari (NPO, p. 18); AKT type TT200 (NPO, p. 18); in de naam van uw ene halfzus (NPO, p. 11); en 25 meter is tot een blok (NPO, p. 21). Eveneens wenst u "16 november" als datum dat u met uw partner samenwoonde in kolonie Gerardo Barrios te laten vervangen door "17 november" (NPO, p. 8). Algemeen wou u nog bemerken dat u per vergissing 6 maart 2020 heeft geschreven in het schriftelijk verzoek aan de Procuraduria, terwijl u de klacht op 4 maart 2020 neerlegde. Omdat u nog nooit dergelijk document had geschreven, werd de tekst u gedictieerd en is die verkeerd gedictieerde datum u niet opgevallen. In de beoordeling van uw verzoek werd rekening gehouden met uw opmerkingen.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, M.C.K.A., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 13/03/2020  
Overdracht CGVS: 15/05/2020*

*U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 15 juli 2020 van 13.36 uur tot 17.31 uur in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. U werd gedurende het volledige persoonlijk onderhoud bijgestaan door uw advocaat, meester David Soudant.*

#### *A. Feitenrelaas*

*U, mevrouw M.C.K.A., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 16 februari 1999 in Santa Ana. Van uw geboorte tot 2004 woonde u met uw moeder en tweelingzus bij uw grootouders in het Canton Cujucuyo, Caserio Valle Las Nogueras in Texistepeque. Van 2005 tot 2006 woonde u in Urbanizacion Santa Ana Norte. Eind 2006 tot eind 2007 keerde u terug naar het huis van uw grootouders in Canton Cujucuyo om van eind 2007 tot 2011 - 2012 opnieuw in Urbanizacion Santa Ana Norte te wonen. Van eind 2012 woonde u met uw ouders, tweelingzus en broer op hetzelfde perceel van uw grootouders in een apart huis. Op 17 november 2019 ging u bij uw partner, M.O.W.M. (O.V.-nummer (...); CGnummer (...)) waarmee u een relatie heeft sinds 17 juli 2016 en waarmee u zich heden in België bevindt, wonen in kolonie Gerardo Barrios. Daar woonde u met zijn oma, zijn tante en oom. U bleef daar wonen tot 12 februari 2020 toen u omwille van uw problemen opnieuw bij uw ouders introk, ditmaal met uw partner. Jullie woonden daar tot jullie vertrek naar België op 9 maart 2020.*

*U studeerde in 2017 af van een commerciële middelbare opleiding aan het nationaal instituut van Texistepeque. Van januari 2018 tot maart 2018 volgde u een cursus gastronomie en in januari 2019 een cursus gelnagels. In maart 2019 werkte u volgens een interimcontract bij Banco Agricola ECA nabij het Metrocentro in Santa Ana. U kreeg er een vast contract op 1 april 2019 en werkte er tot 26 februari 2020.*

*Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner M.O.W.M. (O.V.-nummer (...); CG-nummer (...)):*

*[idem bestreden beslissing verzoeker]*

*Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u, aanvullend op de documenten van uw partner, uw identiteitskaart (DUI), uw paspoort, uw werkbadge en uw geboorteakte neer. Op 3 augustus 2020 stuurde u via uw advocaat bijkomstig uw vliegtuigtickets van Madrid naar België na*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén element heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt.*

*Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:*

*[idem bestreden beslissing verzoeker]*

*De documenten die u zelf neerlegde, met name uw identiteitskaart (DUI), uw paspoort, uw werkbadge, uw geboorteakte en uw vliegtuigtickets van Madrid naar België bevestigen enkel uw identiteit en een stuk*



van uw reisweg, die op zich niet echt ter discussie staan en wijzigen dus niets aan bovenstaande vaststellingen.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador\\_retour\\_au\\_pays\\_des\\_ressortissants\\_20200109.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador\\_situation\\_securitaire\\_20190715.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*In hoofde van uw partner, M.O.W.M. (O.V.-nummer (...); CG-nummer (...)), wordt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat zijn neef M.O.F.J. (O.V.-nummer (...); CG-nummer (...)) ook een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft maar nog niet gehoord werd door het CGVS.*

*U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 15 juli 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd op 23 juli 2020 naar uw advocaat gestuurd en op 27 juli 2020 per aangetekend schrijven naar u. Op 3 augustus 2020 ontving het Commissariaat-generaal van uw advocaat extra documenten en opmerkingen met betrekking tot de inhoud van de notities. Zo werd ten eerste inhoudelijk verduidelijkt dat u de dag nadien een klacht ging neerleggen bij de Procuraduria (NPO, p. 5); dat er bij het parket niemand van de verantwoordelijken aanwezig was om het document te ondertekenen (NPO, p. 5); dat uw partner de 9e dan naar de Procuraduria moet zijn geweest om een bewijs aan te vragen en dat bij nazicht toch blijkt dat uw partner de 4e de klacht daar heeft neergelegd (NPO, p. 6); dat het huis de eigendom was van een oom die in de VS woont (NPO, p. 9); dat uw partner in februari-maart het adres veranderde naar Cujucuyo (NPO, p. 10); dat een microbus met chauffeur u afzette aan de luchthaven en dat uw vader mee was (NPO, p. 16) en hoe het kwam dat uw partner aan die achternaam kwam (NPO, p. 17). Voorts wees uw advocaat op enkele tyfouten in de naam van een vrucht genaamd 'morro' (NPO, p. 8); jocote (NPO, p. 9); de naam van uw partner zijn oom (NPO, p. 9); de naam van de oom in de VS (NPO, p. 9) en AKT type TT200 (NPO, p. 18). In de beoordeling van uw verzoek werd rekening gehouden met uw opmerkingen.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## *2. Over de gegrondheid van het beroep*

### *2.1.1. Verzoekers voeren een appreciatiefout aan en een schending van de volgende bepalingen:*

- "- de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*

- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.”

Na een korte theoretische toelichting over deze bepalingen gaan verzoekers *in casu* vooreerst in op de erkenning van de vluchtelingenstatus in hun hoofde.

Wat hun “*individuele vluchtmotieven*” betreft, benadrukken verzoekers dat zij in geval van een terugkeer naar El Salvador ontvoerd, gedood of mishandeld zullen worden door bende 18 omwille van het feit dat zij niet naar de eisen van de bende hebben geluisterd, daar zij de bendeleden niet wilden inlichten over de neef van verzoeker, en het land ontvlucht zijn.

Verzoekers benadrukken vervolgens dat de volgende elementen niet in twijfel worden getrokken door de commissaris-generaal:

“- Het feit dat verzoeker de neef van Meneer M.O.F.J. is (OE. 9(...)). Zoals uiteengezet in de feitenverklaring is M.O.F.J. de neef van verzoeker - maar ze worden samen opgevoed als broers. Ze woonden samen in het huis van de kolonie Gerardo Barrios tot 2014.

- Het feit dat deze neef problemen heeft gehad met de bende 18. Zoals uiteengezet in de feitenverklaring: op 19 decembre 2018, werd hij slachtoffer van een overval op het werk. De politie kon één van de twee daders vatten, waarna de neef van verzoeker een verklaring diende af te leggen tegen de gearresteerde. De persoon die op vrije voeten bleef, vluchtte met de buit maar ook met de DUI van M.O.F.J.. Op 10 januari 2020, bedreigden bendeleden van bende 18 M.O.F.J. en zijn familie met de dood op zijn adres in kolonie Guadalupe, in de stad Metapan. Als M.O.F.J. de persoon die niet werd gearresteerd van tijdens de overval herkende, besloot hij onmiddellijk besloot naar België te vluchten. Hij verliet het land slechts een paar dagen voordat verzoekers zelf bedreigd werden. Hij zit ook in de asielpcedure - zijn dossier werd op 25 juni 2020 aan het CGVS overgemaakt (stuk 10);

- Het feit dat de bedreigingen die verzoekers stellen te hebben geleden, verband houden met diezelfde neef.”

Verzoekers voeren aan dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hen, met name “*personen die door een bende worden beschouwd als strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag*” en “*familieleden van personen die deel uitmaken van de andere “risico profielen”*”. In *casu* benadrukken verzoekers andermaal dat zij bedreigd werden door de bende 18 omwille van de problemen van verzoekers neef, omdat zij weigerden informatie te geven over deze neef. Verzoekers citeren in dit verband uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016 en uit de COI Focus “*Salvador. Situation securitaire*” van Cedoca van 15 juli 2019 met betrekking tot de persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Zij benadrukken hierbij dat er in het licht van hun profiel er volgens UNHCR weldegelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissingen volstaat dus het profiel van verzoekers op zich wel om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, aldus verzoekers.

Verzoekers benadrukken hierbij dat hen enkel oppervlakkige tegenstrijdigheden en ‘onwaarschijnlijke’ verklaringen worden verweten, doch geen “*flagrante leugens of een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas*.” Zij achten de toepassing van het principe van “*het voordeel van de twijfel*” aldus gerechtvaardigd. Het feit dat verzoekers een verhoogd risicoprofiel hebben en de commissaris-generaal hen enkel oppervlakkige tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden verwijt, doch geen fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid kan aantonen, toont volgens verzoekers aan dat er allerminst sprake is van een grondige analyse in het licht van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Zij benadrukken te volharden in hun verklaringen en menen dat hun risicoprofiel correspondeert met de aangehaalde feiten en neergelegde informatie, zodat er duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Verzoekers citeren verder uit de voormelde UNHCR “*Guidelines*” met betrekking tot het risicoprofiel van familieleden van personen die onder de verschillende risicoprofielen vallen. Naast het feit dat zij tot de

twee voormelde sociale groepen behoren zoals geïdentificeerd door UNHCR, aldus verzoekers, menen zij nog dat zij ook om de volgende redenen als vluchteling dienen te worden erkend:

*“- Ze komen van een colonia wonen die gecontroleerd is door een bende — in casu, beide kolonies Gerardo Barrios en Cujucuyo zijn gecontroleerd door bende MS. Verzoekers hebben verschillende documenten ingediend die getuigen van de bijzonder onzekere situatie in hun regio - het departement Santa Ana.*

*- Ze zullen worden beschouwd als behorend tot de “sociale groep” van terugkeerders uit het buitenland.”* Verzoekers verwijzen in dit verband nog naar en citeren uit de voormelde UNHCR “Guidelines” en COI Focus en een rapport van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 4) met betrekking tot de situatie van terugkeerders naar El Salvador. Als terugkeerders die al problemen ondervonden met leden van de bende 18, behoren verzoekers volgens hen bijgevolg tot een bepaalde sociale groep die een zeer reëel risico loopt op vervolging in El Salvador.

Het lijkt volgens hen dan ook geen twijfel dat hun situatie kan worden beschouwd als verband houdend met het Vluchtelingenverdrag - beschouwd onder de politieke overtuiging of onder die van sociale groep. De opeenstapeling van al deze kenmerken versterkt hun angsten en de risico's van vervolging. In ondergeschikte orde moet hen de subsidiaire bescherming worden toegekend, aldus verzoekers.

Verzoekers betwisten verder het besluit in de bestreden beslissingen dat zij niet concreet aannemelijk zouden hebben gemaakt dat zij El Salvador hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van de tegenstrijdigheden en inconsistenties die de geloofwaardigheid van hun relaas zouden ondermijnen. Zij betwisten de motivering in de bestreden beslissingen op verschillende punten om hun nood aan internationale bescherming aan te tonen:

(i) Met betrekking tot de verblijfplaatsen van verzoekers

Verzoekers wijzen erop dat de kern van de redenering van de commissaris-generaal berust op de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot hun woonplaats.

Wat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud betreft, stellen verzoekers dat zij de redenering in de bestreden beslissingen, die volgens hen is gebaseerd op louter gebrekkige veronderstellingen, niet volgen. Zij menen dat de redenering de schuld voor de fout volledig bij verzoeker legt, zonder hem het voordeel van de twijfel te geven, terwijl het echter ook waarschijnlijk is dat die fout gemaakt werd door de tolk tijdens het interview bij aanvang van de procedure. Zij lichten hierbij toe als volgt: *“Uiteindelijk was één woord voldoende om de betekenis van de verklaring van verzoeker te veranderen: “jaar” in plaats van “maand”. De verwerende partij vraagt zich af waarom verzoeker hier niet op heeft gewezen toen de aantekeningen aan het eind van de zitting aan hem werden voorgelezen, maar niets wijst erop dat het woord, dat mogelijk verkeerd vertaald was toen het voor het eerst werd begrepen (“mes” vertaald als “jaar” in plaats van “maand”), niet opnieuw in de andere richting werd verkeerd vertaald (“jaar” vertaald als “mes” in plaats van “ano”).”* Verzoeker citeert hierbij uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat dit de verklaring is die verzoeker probeerde te geven, omdat hij het zelf moeilijk vond om die fout te begrijpen.

Verzoekers menen verder dat het enkele feit dat deze fout niet voorkomt op de lijst van correcties die verzoeker en zijn advocaat hebben aangebracht in de nota's van zijn interview bij aanvang van de procedure niet tot de conclusie mag leiden dat zijn verklaringen in hun geheel niet overtuigend zijn. Zij stellen verder dat verzoeker tijdens het overleg met zijn vorige advocaat werd begeleid door een tolk die het Spaans niet goed beheerste en het, hoewel er toch bepaalde fouten aan het licht werden gebracht die werden meegedeeld aan de commissaris-generaal, het *“toch niet gemakkelijk [was]”*.

Verzoekers citeren verder nog uit de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud en menen dat hieruit blijkt dat hij verschillende proactieve verklaringen heeft afgelegd die getuigen van een *“reëel gevoel voor eerlijkheid ten aanzien van deze informatie”*.

Zij menen dat de geloofwaardigheid van hun relaas als geheel niet in twijfel kan worden getrokken op grond van deze eenduidige fout waarvan de oorsprong meervoudig is en derhalve niet alleen aan verzoeker kan worden toegeschreven.

Waar de bestreden beslissingen stellen dat het niet aannemelijk is dat verzoekers niet vermeld hebben dat zij samen in de kolonie Gerardo Barrios woonden, menen verzoekers dat dit element niet het belang hereft dat de commissaris-generaal eraan wil hechten. Verzoekers hebben immers altijd uitgelegd dat zij

beiden bedreigd werden. Het al dan niet samenwonen van verzoekers verandert in feite niets aan wat in dit geval echt belangrijk is en wat in de eerste plaats door de commissaris-generaal had moeten worden geanalyseerd, namelijk het feit dat zij beiden met de dood werden bedreigd, aldus verzoekers. Zij citeren verder uit de verklaringen van verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat zij dit feit bij aanvang van dit onderhoud heeft vermeld. Dat zij dit niet vermeldde tijdens het interview bij aanvang van de procedure, kan worden toegeschreven aan het feit dat de vraag betrekking had op haar *“huidige effectieve adres”*, dat zij opvatte als haar *“officieel adres”*. Verzoekster heeft echter nooit haar adreswijziging doorgevoerd, via haar DIU, toen zij naar de kolonie Gerardo Barrios verhuisde. Haar laatste officiële adres was dus dat van haar ouders. Wat verzoeker betreft, stellen verzoekers dat hij *“bij de vragen die hem werden gesteld over zijn woongeschiedenis en de mensen met wie hij samenleefde, de indruk dat de vragen betrekking hadden op zijn “verleden”, zijn kindertijd.”* Verzoekers wensen verder te onderstrepen dat hun samenwonen erg laat en kortstondig was, zijnde amper vier maanden voor hun vertrek uit hun land van herkomst. Zij menen dan ook dat het *“op de vraag naar de geschiedenis van hun woonplaats het dan ook normaal lijkt dat ze er niet direct aan denken om het te vermelden.*

*Bovendien hebben verzoekers altijd de indruk gehad dat deze informatie duidelijk uit hun geschiedenis werd afgeleid. En in ieder geval geloofden ze niet dat het zo'n "impact" zou hebben - want waar het in dit geval echt om gaat is het feit dat ze samen waren toen ze werden bedreigd, ongeacht of ze officieel waren verhuisd en samen waren gedomicilieerd.”*

Waar de bestreden beslissingen erop wijzen dat de DUI van verzoeker, afgegeven op 5 februari 2020, reeds het adres van de ouders van verzoekster vermeldt, menen verzoekers dat een eenvoudige uitleg – die zij reeds hebben getracht te geven – het mogelijk maakt om dit feit te begrijpen. Zij lichten, onder citering van hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds, toe dat zij in november 2019, nadat zij een paar jaar samen waren, besloten dat verzoekster met verzoeker zou verhuizen naar de kolonie Gerardo Barrios omdat dit praktische voordelen had. Echter werd hun samenwoning niet door iedereen geaccepteerd omdat zij niet gehuwd waren, waardoor zij besloten om bij de ouders voor verzoekster te gaan wonen. Hun verhuizing ging echter niet erg snel en om *“te formaliseren en een “geste” te maken naar zijn vriendin die zich niet goed voelde in deze situatie”* veranderde verzoeker zijn adres op zijn DUI. Zij benadrukken nog dat de procedure voor verzoeker bijzonder makkelijk was, omdat hij zelf nog op de dienst had gewerkt en nog steeds collega's kende die dit voor hem konden doen. Zij voeren aldus aan dat de adreswijziging *“puur toeval van omstandigheden”* is, dat niets te maken had met de dreigementen die zij ontvingen. Zij waren in alle gevallen van plan om naar de kolonie Cujucuyo te verhuizen, doch de gebeurtenissen op 10 februari 2020 heeft hun verhuis bespoedigd.

Verzoekers besluiten dan ook dat de *“door de verwerende partij aangehaalde tegenstrijdigheden en eigenaardigheden niet relevant zijn. Bovendien hecht de tegenpartij aan hen een belang dat niet gerechtvaardigd is: hoewel de verblijfplaats van verzoekers geen "detail" van hun asiolverhaal is, zijn de elementen die ze in aanmerking neemt niet voldoende om de geloofwaardigheid van verzoekers in het gedrang te brengen. Wat vooral belangrijk is en wat verwerende partij niet voldoende analyseert, zijn de bedreigingen waaraan verzoekers - ongeacht hun officiële adres - worden blootgesteld.”*

(ii) Met betrekking tot de fouten in sommige van de neergelegde documenten

Waar de bestreden beslissingen erop wijzen dat het document van het Openbaar Ministerie de datum van 9 februari vermeldt, terwijl verzoekers verklaarden dat zij dit document op 9 maart ontvingen, menen verzoekers dat, hoewel de commissaris-generaal het niet wil geloven, deze fout de schuld is van de Salvadoraanse autoriteiten. Zij citeren uit hun verklaringen tijdens de persoonlijk onderhouds en stellen dat hieruit blijkt dat: *“Het gedrag van de autoriteiten, zoals beschreven door verzoekers, getuigt echter duidelijk van een gebrek aan belangstelling en grondigheid van hun kant. De autoriteiten waren in feite bijzonder terughoudend in het verstrekken van documenten aan verzoekers. Ze hadden hen gevraagd om meerdere keren terug te komen, zonder ooit akkoord te gaan om hen iets te geven. Ze namen hen/het niet serieus.”* Het document dat hen uiteindelijk werd overhandigd, lijkt op het *“laatste moment”* te zijn opgesteld omdat zij aandrongen. Aldus achten zij een fout in de datum *“niet zo verrassend”* en in ieder geval onvoldoende om de integriteit van dit document en hun relaas in twijfel te trekken.

Zij stellen in dit verband dat zij deze fout pas opmerkten toen ze El Salvador verlieten en daarom aarzelden om dit document bij aanvang van de procedure in te dienen. Zij wijzen er echter op dat zij, gezien de inhoud van het document, dit hebben afgegeven tijdens de persoonlijke onderhouds en uit hun verklaringen blijkt dat zij direct en proactief op de fout in het document hebben gewezen, wat volgens hen getuigt van hun eerlijkheid. Gezien hun eerlijkheid en *“proactiviteit”* bij het aanwijzen van de fout, kan niet worden aanvaard dat deze ene kleine fout tegen hen wordt gebruikt, aldus verzoekers.

Waar de bestreden beslissingen een foutieve datum vaststellen in het document van het PDDH, menen verzoekers dat deze fout wederom niet het belang heeft dat de commissaris-generaal eraan wil geven, waarbij zij toelichten als volgt: *“Inderdaad, deze fout betreft een verschil van amper 2 dagen. Of het nu 4 of 6 maart is, de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot de vrees van verzoekers hebben al plaatsgevonden. Dit heeft dus geen invloed op de realiteit en de geloofwaardigheid van hun asiolverhaal. Het voordeel van de twijfel moet worden gegeven aan verzoekers - die een eenvoudige transcriptiefout aanvoeren als verklaring voor deze onbelangrijke fout.”*

Verzoekers besluiten hieruit dat de door de commissaris-generaal vastgestelde fouten in de door hen neergelegde documenten *“bij lange na niet voldoende zijn om de algemene geloofwaardigheid die aan de rekening van verzoekers moet worden gegeven, aan te tasten. Behalve dat er alleen maar vormfouten zijn gevonden, moet ook worden opgemerkt dat de inhoud van deze documenten het verhaal ervan bevestigt en versterkt, en dus de geloofwaardigheid die eraan moet worden gegeven.”*

(iii) Met betrekking tot de incidenten van 10 en 18 februari

Waar de bestreden beslissingen opwerpen dat het “verdacht” is dat verzoekers voor februari 2020 nooit problemen hebben ondervonden met bendeleden in de buurt van hun woning, lichten verzoekers toe als volgt:

*“Er is echter niets verdachts aan. De algemene context mag immers niet uit het oog worden verloren: de bedreigingen van bende 18 tegen verzoekers houden rechtstreeks verband met de problemen die de neef van verzoeker zelf met hen had ondervonden. Bende 18 had uitstaande rekeningen bij de neef van verzoeker, M.O.F.J.. De bendeleden wendden zich pas tot verzoekers toen M.O.F.J. onvindbaar werd - juist om hem te vinden.*

*Aangezien M.O.F.J. op 8 februari 2020 is gevlucht, is het normaal dat de bendeleden zich pas in februari 2020 tot de verzoekers hebben gewend.*

*Nadat hij was vertrokken, moesten de bendeleden hem zoeken waar hij zich kon verstoppen. Omdat hij niet meer thuis was (wisten ze waar hij sinds 2014 woonde), hebben ze zeker naar andere plekken waar hij zich kon verstoppen gezocht - en dus gingen ze naar het adres op de DUI die ze van hem hadden gestolen.*

*Deze context verklaart waarom verzoekers nooit eerder problemen met bende 18 hadden ondervonden.”*

Waar de bestreden beslissingen zich afvragen hoe verzoekers met zekerheid hadden kunnen stellen dat de personen die hen op 18 februari volgden, lid waren van de bende 18, voeren verzoekers aan als volgt:

*“Ten eerste hebben verzoekers nooit beweerd dit “met zekerheid” te hebben geweten. Ze presenteerden dit altijd als een “logische veronderstelling” - gezien wat er de afgelopen dagen met hen was gebeurd.*

*Deze conclusie lijkt inderdaad zeer logisch en menselijk: verzoekers hebben in het verleden nooit problemen gehad met gewapende bendes - en in minder dan 8 dagen tijd vinden er plotseling twee verdachte gebeurtenissen plaats. Het is normaal om af te leiden dat deze gebeurtenissen met elkaar verbonden zijn.*

*In ieder geval had men verzoekers niet kunnen vragen hun leven in gevaar te brengen - hetzij door bevestiging van hun identiteit te vragen aan deze mensen die hen achtervolgden, hetzij door te wachten tot er iets ergers zou gebeuren. Als verzoekers nog langer hadden gewacht met vluchten, zouden zij ongetwijfeld door de verwerende partij partij zijn beschuldigd van het nemen van onnodige en inconsistente risico's gezien de bedreigingen waaraan zij reeds waren blootgesteld.*

*Hoewel zij niet met zekerheid kunnen stellen dat de personen in het incident van 18 februari lid waren van bende 18, kunnen verzoekers met zekerheid stellen dat dit incident niet normaal was en dat zij in gevaar waren. Daarom moesten ze in actie komen en vluchten.”*

Waar de bestreden beslissingen verder erop wijzen dat verzoekers' familie geen problemen meer lijken te hebben gehad met de bende 18, ook al wonen zij nog op hetzelfde adres, lichten verzoekers eerst toe dat *“verzoeker zeer weinig nieuws heeft over zijn familie die in kolonie Gerardo Barreros is gebleven. De mensen die er toen nog woonden waren zijn grootmoeder, een oom en een tante:*

*- Wat zijn grootmoeder betreft, zij stierf helaas slechts één dag voor het vertrek van verzoekers;*

*- Wat zijn tante en oom betreft, heeft verzoeker geen contact meer met hen. Zijn oom heeft het syndroom van Down en zijn oudere tante is analfabeet en mist moderne communicatiemiddelen (zie notities van verzoeker, p. 11).”*

Zij citeren tevens nog uit de verklaringen van verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit volgens hen blijkt dat zij zich afvroeg of haar familie haar zou durven vertellen als er iets gebeurt, *“om haar te beschermen.”* Zij voeren nog aan dat het in ieder geval mogelijk is dat de bendeleden nog zijn teruggekeerd, maar hebben opgemerkt dat verzoekers, zoals O.M.F.J., ook het land zijn ontvlucht - zodat

ze "de zaak hebben laten vallen". Verzoekers stellen dat "*De logica van de gewapende bendes in El Salvador is - zoals nu bekend is - soms zonder enige logica.*"

Verzoekers besluiten dat zij coherente en plausibele verklaringen aflegden die "*totaal overeenkomen*", ook met de algemene objectieve informatie. Zij benadrukken verder dat zij veel documenten verzameld hebben om hun relaas te ondersteunen en aldus voldaan hebben aan hun medewerkingsplicht. Verder menen zij dat, zelfs indien kan worden aangenomen, *quod non*, dat hun verklaringen vaag en weinig coherent zijn en niet gestaafd worden door bewijsstukken, deze verklaringen op basis van "*het voordeel van de twijfel*" moeten leiden tot de vaststelling dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben, gelet op het profiel van verzoekers en de algemene situatie in El Salvador. Verzoekers menen dat zij voldoen aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 48/6, § 4, en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers wijzen er verder op dat, gezien zij voldoen aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, bij twijfel over de geloofwaardigheid van het relaas, UNHCR het principe van "*het voordeel van de twijfel*" als criterium van het onderzoek naar de beschermingsvraag weerhoudt. Zij benadrukken dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is en citeren in dit verband uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor El Salvador (verzoekschrift, stuk 6). Bovendien wijzen zij erop dat in 2018 meer dan 97,5 procent van de verzoeken om internationale bescherming van personen met de Salvadoraanse nationaliteit een positieve beslissing kregen van de commissaris-generaal, "*wat klaarblijkelijk een bewijs is van de nood aan bescherming voor staatsburgers van El Salvador*". De commissaris-generaal toont niet aan dat de situatie op één jaar tijd veranderd is. Verzoekers menen dat de verzoeken om internationale bescherming van El Salvadoranen met de grootste voorzichtigheid moeten worden behandeld. Het "*voordeel van de twijfel*" dient *in casu* breed te worden toegepast, aldus verzoekers. Zij geven nog een theoretische toelichting inzake "*het voordeel van de twijfel*".

Verzoekers menen dan ook dat zij voldoen aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Zij vrezen bij terugkeer naar El Salvador ontvoerd, mishandeld of gedood te worden door de bende 18. Deze vrees is gegronsd gezien hun coherente en plausibele verklaringen, de documenten die zij neerlegden en de veiligheidssituatie in El Salvador voor personen met hun profiel. Verzoekers behoren immers tot de specifieke sociale of politieke groepen van "*tegenstanders van de bende*", "*familieleden van personen die deel uitmaken van andere 'risico profielen'*" en "*terugkeerders uit het buitenland*". Verzoekers kunnen, gezien de huidige situatie in El Salvador, geen bescherming verkrijgen van de Salvadoraanse autoriteiten en citeren uit de voormelde COI Focus inzake de veiligheidssituatie in El Salvador en de UNHCR "*Guidelines*". *In casu* heeft verzoeker een klacht ingediend bij de autoriteiten doch verklaarde dat er vervolgens niets is gebeurd, zodat de Salvadoraanse autoriteiten bijgevolg niet in staat zijn om hun burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes. Verzoekers hebben alles geprobeerd om documenten neer te leggen ter staving van hun relaas en hebben hun verzoeken om internationale bescherming zo snel mogelijk ingediend. Verzoekers werden reeds het slachtoffer van "*vervolgingen (bedreigingen met dood)*". Zij achten artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Verzoekers gaan verder in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij voeren vooreerst aan dat op basis van hetgeen voorafgaat (zie *supra*) er redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, wegens "*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging vanwege de criminele bendes, waarvan zij het slachtoffer was in El Salvador.*"

Verzoekers betwisten nog de beoordeling in de bestreden beslissingen inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij menen dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de aard van het geweld in El Salvador. Zij menen dat uit de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst blijkt dat er sprake is van geweld in El Salvador en dat er niet wordt uitgesloten dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Verzoekers citeren uit de voormelde COI Focus inzake de veiligheidssituatie in El Salvador en benadrukken dat hieruit blijkt dat "*de classificering van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig is. Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering van verwerende partij gebrekkig en lacunair.*" Verzoekers zijn van mening dat er in El Salvador weldegelijk een binnenlands

gewapend conflict heerst dat een ernstige bedreiging vormt voor hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Zij menen dan ook dat, gelet op het voorgaande, een terugkeer naar El Salvador niet alleen een ernstige bedreiging uitmaakt van hun leven of persoon wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging vanwege de criminele bendes, waarvan zij het slachtoffer waren in El Salvador, maar tevens als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict. Dit betekenen aldus dat er sprake is van een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij wijzen er nog op dat meerdere elementen de risico's in hun hoofde verhogen en lichten dit toe als volgt:

*“- Ze woonden in kolonies die gecontroleerd waren door de bende MS. Zij hebben uitgelegd waarom en hoe de leden van bende 18 in staat waren om het door de andere bende gecontroleerde grondgebied te betreden: enerzijds, omdat hun huis zich zeer dicht bij de snelweg bevond, dus aan de rand van de gecontroleerde zone; en anderzijds, omdat de leden van bende MS de laatste tijd een strakke lijn hadden aangehouden vanwege de verschillende problemen die zij met de politie hadden ondervonden. Verzoekers moeten dus niet alleen geconfronteerd worden met het gevaar van de bende MS, die hun kolonie beheerst - en ze hebben door middel van verschillende artikelen aangetoond dat de situatie op hun afdeling erg onzeker is. Maar daarnaast worden zij ook bedreigd door de bende 18 - en die problemen liggen aan de basis van hun vrees om de vluchtelingenstatus te krijgen.*

*- In ieder geval, als ze naar El Salvadora terugkeren, zullen ze worden gezien als “teruggekeerde uit Europa”, wat hun situatie zal verergeren. Gewapende bendes afleiden inderdaad hieruit dat mensen veel geld hebben, quod niet in dit geval. Ze zullen worden gezien als een wegloper - weg om zich bij de neef O.M.F.J. te voegen die zelf ernstige problemen had met bende 18.”*

Verzoekers besluiten uit hetgeen voorafgaat dat hen de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen. Zij stellen dat de commissaris-generaal hun relaas onvoldoende heeft geanalyseerd en “al te gemakkelijk” heeft besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie van verzoekers in het kader van de voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen. In het bijzonder heeft de commissaris-generaal de incidenten van 10 en 18 februari op zich onvoldoende in overweging genomen. Het risico gelinkt met de familiebanden tussen verzoeker en zijn neef, die problemen had ondervonden met bende 18, die ook zijn vlucht uit het land rechtvaardigden, werd in het geheel niet geanalyseerd. Bovendien heeft de commissaris-generaal de huidige situatie in El Salvador niet voldoende geanalyseerd “- door deze meer in het bijzonder in de context van hun leven te plaatsen, aldus verzoekers”. De commissaris-generaal heeft er de voorkeur aan gegeven zich te beperken tot argumenten die gebaseerd zijn op vermeende tegenstrijdige of incoherente verklaringen van verzoekers, zonder uiteindelijk in te gaan op de inhoud van die verklaringen. Er moet een zorgvuldiger analyse worden gemaakt van hun angsten en van hun verhaal – vooral omdat hen “het voordeel van het twijfel” moet worden toegekend.

In het licht van het voorgaande, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekers, kan worden gesteld dat de commissaris-generaal de zaak onvoldoende heeft onderzocht en de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende is. De bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd zodat de commissaris-generaal aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016 (stuk 3);
- het rapport “*Deported to danger: United States deportation policies expose Salvadorans to death and abuse*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 4);
- de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van Cedoca van 15 juli 2019 (stuk 5);
- het reisadvies voor El Salvador op de website van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 6);
- het artikel “*Asile et preuve: de la suspicion à la conviction*” (stuk 7);
- de UNHCR “*Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*” van maart 2010 (stuk 8);
- de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van Cedoca van 9 januari 2020 (stuk 9);
- de bijlage 26 van verzoekers neef M.O.F.J. (stuk 10).



2.1.3. In een aanvullende nota van 1 februari 2020 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van Cedoca van 12 oktober 2020.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Verzoekers slagen er niet in de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers' verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van hun verklaringen en het volharden in hun vrees voor vervolging omwille van de aangevoerde feiten en hun risicoprofiel, het citeren uit algemene informatie, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee doen zij geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissingen.

Verzoekers voeren in het verzoekschrift, ter minimalisering van de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud inzake zijn woonplaats, aan dat de schuld volledig bij verzoeker wordt gelegd, terwijl het waarschijnlijk is dat de “*fout*” in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure ook aan de tolk te wijten kan zijn. De Raad wijst er echter op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of fouten door de tolk tijdens het interview bij aanvang van de procedure op te werpen. Verzoeker toont niet aan dat wat in de DVZ-verklaring werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij werkelijk verklaard heeft. De Raad merkt in dit verband op dat uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ-verklaring aan verzoeker in het Spaans werd voorgelezen en dat verzoeker vervolgens ondertekende, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan (administratief dossier verzoeker, DVZ-verklaring, stuk 7, p. 13). Verzoeker heeft bij aanvang van het persoonlijk onderhoud evenmin enige opmerking gegeven inzake enige problemen met de tolk tijdens het interview bij aanvang van de procedure, doch wel uitdrukkelijk vermeldde dat buiten de door hem aangegeven fouten er goed werd vertaald (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3-4). Ook het verweer dat zich bij het overlopen van de notities van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken met zijn advocaat zich problemen voordeden met de Spaanse tolk, blijft beperkt tot een loutere *post-factum* bewering, gezien verzoeker noch zijn advocaat hiervan melding maakten tijdens het persoonlijk onderhoud, hoewel zij er een document met correcties op verzoekers verklaringen hebben ingediend (*Ibid.*, p. 24). De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoekers' opgeworpen vermeende vertaalproblemen geen verklaring of verschoning kunnen vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen inzake zijn woonplaats. Het verweer in het verzoekschrift blijft louter beperkt tot het opwerpen van losse en *post-factum* beweringen.

De bestreden beslissingen oordeelden aldus terecht dat verzoekers verklaring bij aanvang van de procedure dat hij gedurende één jaar tot zijn vertrek op 9 maart 2020 in Cujucuyo heeft verbleven niet overeenstemt met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij aldaar verbleef van 12 februari 2020 tot zijn vertrek op 9 maart 2020.

Verzoekers voeren aan dat verzoekster haar verblijf in de kolonie Gerardo Barrios wel heeft vermeld van bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud, doch dit niet vermeldde bij aanvang van de procedure. Zij

dacht immers dat naar haar "*officiële adres*" werd gevraagd dat nog steeds dat van haar ouders betrof. Dit betoogt betreft echter een loutere bewering, die bovendien klemt met verzoeksters verklaring bij aanvang van de procedure waar zij uitdrukkelijk aangaf dat zij in Cujucuyo in Caserio Valle Los Nogueras in Texistepeque in het departement Santa Ana "*woonde (...) van mijn geboorte tot aan mijn vertrek*" (administratief dossier verzoekster, DVZ-verklaring, stuk 5, p. 6). De Raad merkt aldus op dat van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zou aangeven dat zij ook in de kolonie Gerardo Barrios heeft gewoond. Dat verzoeker dacht dat de vragen die hem werden gesteld over de mensen met wie hij samenleefde enkel betrekking hadden op zijn verleden, kan verder niet worden aangenomen, gezien uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker gevraagd werd "*Uw huis in Colonia Gerardo Barrios, met wie woonde u daar allemaal, de namen?*" en verder "*Heeft u daar ooit met nog ander mensen gewoond?*" (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6). Er kan aldus redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker ook zou vermelden dat zijn partner bij hem op dit adres heeft gewoond, *quod non*. Verzoekers' verweer dat hun samenwoning erg kortstondig was en dit feit uit hun geschiedenis kan worden afgeleid biedt geen afdoende verklaring of verschoning waarom zij niet van bij aanvang hebben vermeld dat zij samen in de kolonie Gerardo Barrios hebben gewoond. Verzoekers kunnen bovendien niet gevolgd worden waar zij aanvoeren dat deze omissie niet van danig groot belang is. Volgens hen, verandert het al dan niet samenwonen niets aan het feit dat zij beiden bedreigd zijn geweest door de bendeleden. Dit feit had door de commissaris-generaal moeten worden geanalyseerd, aldus verzoekers. De Raad wijst er echter op dat, net omdat verzoekers hun verblijf in de kolonie Gerardo Barrios aangeven als de oorzaak van de bedreigingen door de bende 18, er redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zo spoedig mogelijk zouden vermelden dat verzoekster bij verzoeker in deze kolonie verbleef. Dat verzoekers dit, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissingen en hetgeen voorafgaat, hebben nagelaten is dan ook niet aannemelijk. Daarom doen hun verklaringen hierover weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgsfeiten.

Verzoekers menen dat er een eenvoudige uitleg bestaat waarom op de DUI van verzoeker, die werd afgegeven op 5 februari 2020, reeds het adres van verzoeksters ouders in Cujucuya wordt vermeld hoewel verzoeker er toen nog niet verbleef. Hierbij volharden zij in essentie in hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds. Bijgevolg treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat deze beweringen geen afdoende verklaring kunnen vormen voor de voorgaande vaststellingen, temeer nu dit gegeven in het licht dient te worden bekeken van het feit dat verzoekers inconsistente verklaringen aflegden over hun woonplaatsen en verzoeker bij aanvang van de procedure nog verklaarde dat hij reeds gedurende een jaar voor zijn vertrek op 9 maart 2020 in de Cujucuya verbleef (administratief dossier verzoeker, DVZ-verklaring, stuk 7, p. 6). Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissingen kan, bij gebrek aan een dienstig verweer, enkel worden vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in februari 2020, ten tijde van de bedreigingen door de bende 18, samen verbleven bij de familie van verzoeker in de kolonie Gerardo Barrios. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te beweren in hun verzoekschrift ondergraaft deze vaststelling weldegelijk de geloofwaardigheid van de ingeroepen bedreigingen. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verblijf op het adres van verzoekers' familie in de kolonie Gerardo Barrios kan immers evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij omwille van hun verblijf op dit adres bedreigd werden, omdat dit adres werd vermeld op de DUI van verzoekers neef O.M.F.J. die werd geïdентificeerd door de bendeleden.

Verzoekers voeren verder aan dat het niet verdacht is dat zij voor februari 2020 nooit problemen hebben ondervonden met bendeleden en lichten hierbij toe dat hun problemen verband houden met verzoekers neef O.M.F.J. De bendeleden zijn die neef pas komen zoeken op zijn oud adres dat op zijn DUI stond, nadat zij hem niet meer thuis aantroffen, omdat hij op 8 februari 2020 het land was ontvlucht. De Raad merkt echter op dat dit verweer een loutere *post-factum* verklaring betreft, gezien verzoeker tijdens het interview bij aanvang van de procedure nog verklaarde dat "*Op zijn identiteitskaart stond het adres waar mijn partner en ik woonde. Daarom begonnen mijn partner en ik ook bedreigingen te ontvangen. Ze zochten mijn neef en het enige wat ze hadden was zijn adres*" (administratief dossier verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 2), waaruit kan worden afgeleid dat de bendeleden enkel beschikten over het adres van O.M.F.J. in de kolonie Gerardo Barrios zoals vermeld op zijn DUI.

In dit opzicht oordeelden de bestreden beslissingen aldus terecht dat het niet aannemelijk is dat de bendeleden niet eerder op zoek zouden zijn gegaan naar O.M.F.J. op dit adres, hoewel verzoeker het begin van de problemen van O.M.F.J. situeert in december 2018 (*Ibid.*).

Verzoekers herhalen verder hun verklaringen dat zij veronderstellen dat de bende die hen op 18 februari 2020 achtervolgde lid waren van dezelfde bende. Zij hadden nooit eerder problemen gekend met bendes en thans vonden twee keer op acht dagen verdachte gebeurtenissen plaats. Van verzoekers kan niet

worden verwacht dat zij hun leven in gevaar brengen door de daders te identificeren of te wachten tot er iets ergers zou gebeuren. Zij kunnen enkel met zekerheid stellen dat dit incident niet normaal was en zij in gevaar waren, waardoor zij dienden te vluchten. De Raad wijst er evenwel op dat dit verweer *in se* geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat verzoekers niet met zekerheid kunnen zeggen of zij tijdens het incident op 18 februari te maken hadden met (dezelfde) benedeleden. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekers verklaarden dat de twee individuen hen achtervolgden en observeerden doch niets zeiden (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 21), terwijl redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de benedeleden verzoekers opnieuw zouden aanspreken indien zij nog steeds op zoek zouden zijn naar de neef van verzoeker. Bovendien wezen de bestreden beslissingen er terecht op dat het niet aannemelijk is dat de benedeleden van de bende 18 zich zouden begeven in een gebied dat door de bende MS-13 wordt gecontroleerd. Verzoekers tonen aldus op geen enkele wijze aan dat dit incident verband hield met de bedreigingen die zij ontvingen op 10 februari 2020. Hun verklaringen zijn niet aannemelijk en doen dus afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten.

Daarenboven wezen de bestreden beslissingen er terecht op dat uit verzoekers verklaringen kan blijken dat noch de familie van verzoeker noch die van verzoekster na hun vertrek nog enige problemen heeft gekend met de benedeleden terwijl zij op hetzelfde adres bleven wonen. Verzoekers voeren hierbij aan dat verzoeker zeer weinig nieuws heeft over zijn familie, doch de Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat *“Heeft er iemand van uw familie nog specifieke problemen gekend, na uw vertrek uit ES? Neen, ze hebben er niets van gezegd, dus ik denk van niet”* (*Ibid.*, p. 11). Bijgevolg kan worden afgeleid dat hij voldoende contact heeft met zijn familie in El Salvador om op de hoogte te zijn van eventuele problemen na zijn vertrek. Het verdere verweer dat de familie van verzoekster haar niets zou durven vertellen om haar te beschermen wordt evenmin aanvaard. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeksters familie haar op de hoogte zou brengen indien zij nog problemen hebben gekend met de bendes, gezien het belang van dergelijke feiten voor de beoordeling van verzoekers' verzoeken om internationale bescherming. Dat de benedeleden mogelijks nog zijn teruggekeerd maar *“de zaak hebben laten vallen”* nadat zij opmerkten dat verzoekers het land zijn ontvlucht betreft een loutere bewering en hypothese in verzoekers' hoofde die niet gestaafd wordt door concrete elementen of gegevens en aldus geen afbreuk kan doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat uit verzoekers' verklaringen niet blijkt dat hun familie nog problemen heeft gekend na hun vertrek uit El Salvador.

Volgende motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

*“Allereerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen bij het CGVS met betrekking tot het belangrijkste aspect van uw problemen, namelijk uw woonplaatsen, afwijkt van uw verklaringen bij DVZ en er verder incoherenties vastgesteld worden in uw verklaringen bij het CGVS en de verklaringen van uw partner. Bij DVZ verklaarde u één jaar tot uw vertrek op 9 maart 2020 in Cujucuyo te hebben gewoond (Verklaring DVZ, 13 mei 2020, vraag 10). Bij het CGVS daarentegen beweerde u daar gewoond te hebben van 12 februari 2020 tot uw vertrek op 9 maart 2020 (NPO, pp. 7-8). Gevraagd waarom dit anders genoteerd werd tijdens het eerste interview, claimt u enkel dat de versie bij DVZ fout is. Een keuze voor één van de versies die u opgeeft, zonder evenwel enige verklaring te bieden om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen, kan uiteraard niet overtuigen. U gevraagd waarom u dit dan niet gezegd heeft wanneer u gevraagd werd of er nog fouten waren, tracht u zich te verschonen met het excuus dat u zich niet herinnert dat dat gevraagd is en dat u ook niets van het Nederlands verstaat (NPO, p. 9). Dat u poneert geen Nederlands te verstaan, is geen geldig argument vermits u bijstand werd verleend van tolken die het Spaans machtig zijn. U heeft geen idee waarom dat zo verkeerd genoteerd kan zijn en ook als ze het u hebben voorgelezen, kan u zich niet herinneren dat ze dat zo gezegd hebben (NPO, p. 9). U heeft met uw advocaat ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud nochtans uw verklaringen van bij DVZ nauwgezet overlopen en u legt zelfs een kopie ervan neer tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS waarin u samen met uw advocaat secuur de fouten in uw relaas in de vragenlijst van het CGVS aanduidde (Zie document 11 in het administratieve dossier) (NPO, p. 3).*

*Bijgevolg kan verwacht worden dat u al uw verklaringen controleert, dus ook het document “verklaringen DVZ”, die u nota bene ondertekende ter goedkeuring (Verklaring DVZ, 13 mei 2020). U maakte er ook geen gewag van wanneer nagegaan werd hoe uw interview bij DVZ verlopen was. U bevestigt dat uw verklaringen u voorgelezen werden en dat behalve de fouten die u vermeldde er goed vertaald werd (NPO, p. 3-4). Wanneer u gevraagd werd met wie u samenwoonde op het adres van de Colonia Gerardo Barrios, somt u op uw tante, uw oom en uw oma. U voegt eraan toe ‘alleen met hen’. Op de vraag of u daar ooit met andere mensen heeft gewoond, voegt u er uw zus en uw nicht aan toe, die zouden er ook een tijdje*

gewoond hebben en vervolgens zegt u dat ook uw neef er tot mei 2014 gewoond heeft (NPO, p. 6). Het is dan ook bepaald bevreemdend dat u op dat moment vergeet te zeggen dat u er met uw partner gewoond zou hebben, aangezien uw verblijfplaats op dit adres er juist de oorzaak van was dat u en uw partner bedreigd zouden zijn. Pas wanneer u later in het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd wordt of u er met uw partner gewoond heeft, beweert u er met haar gewoond te hebben van 16 november 2019 tot 12 februari 2020. U was het vergeten te zeggen (NPO, p. 8). Na het gehoor achtte u het nodig de datum van 16 november te wijzigen naar 17 november (Opmerkingen NPO, 7 augustus 2020). Opmerkelijk is dat uw partner initieel evenmin vermeldde bij DVZ dat ze gedurende een bepaalde periode bij u in kolonie Gerardo Barrios woonde (Verklaring DVZ partner, 13 mei 2020, vraag 10). Haar poging tot verweer dat ze haar bij DVZ enkel een korte samenvatting vroegen en zeiden dat ze de rest kon vertellen bij het tweede interview weet eveneens niet te overtuigen. Op de pertinente opmerking dat het toch wel belangrijk is dat ze het adres benoemt waar ze de problemen heeft gekend, heeft ze geen zinnige repliek (NPO partner, p. 10-11). Dat er in het licht van voorgaande vaststellingen dan ook nog geconstateerd kan worden dat uw DUI uitgegeven werd op 5 februari 2020, met daarop het adres van uw partner haar ouderlijke huis, speelt dan ook niet bepaald in uw voordeel. Samengevat kan gesteld worden dat u bij DVZ verklaarde reeds van 9 maart 2019 in het huis van de ouders van uw partner in Texistepeque gewoond te hebben, waardoor uw bewering voor het CGVS dat u aan het adres van Colonia Gerardo Barrios op 10 februari 2020 bedreigd werd omdat u daar woonde niet kan kloppen, dat uw partner en uzelf beiden vergaten te vermelden dat zij bij u zou gewoond hebben op dat adres in Colonia Gerardo Barrios en dat het officiële adres op uw DUI van 5 februari 2020 niet overeenstemt met uw bewering op dat moment nog in Colonia Gerardo Barrios te wonen. Uw vage poging tot uitleg dat u het adres al had laten aanpassen op voorhand op uw DUI omdat u al van plan was te verhuizen komt erg zwak over (NPO, p. 7-8). Aangezien de woonplaatsen geen detail betreft uit uw asielaanvraag maar de kern ervan raakt daar u één ervan benoemt als de plaats waardoor uw problemen ontstonden, is het wel zeer opmerkelijk dat u daarover tegenstrijdige, incoherente en onvolledige verklaringen aflegt. Het brengt uw geloofwaardigheid volledig in het gedrang.”

“Voorts is het hoogst bevreemdend dat u niet met zekerheid kunt zeggen of u tijdens het incident van 18 februari 2020 te maken had met dezelfde bende (NPO partner, p. 19) of dat dit überhaupt bendeleden waren. U veronderstelde dit enkel door wat er de dagen voordien gebeurd was, omdat u dat voordien nooit eerder overkomen is (NPO, p. 20). Uw partner verklaarde eveneens dat zij niets deden waaruit zij kon afleiden dat het over dezelfde bende ging (NPO partner, p. 19). Dat de twee individuen jullie observeerden en niets zeiden (NPO, p. 21) is nauwelijks aanneembaar aangezien jullie enkel silhouetten zagen door het tegenlicht (NPO partner, p. 19). Daarenboven wordt vastgesteld dat zowel kolonie Gerardo Barrios als Cujucuyo gecontroleerd wordt door bende MS13 (NPO, p. 7, 9). Daarbij stelt zich de vraag hoe bendeleden van bende 18 zich tweemaal konden begeven in MS13-gebied. Uw partner verklaarde overigens zelf dat bendeleden uit het kanton geen andere mensen dat gebied laten binnenkomen (NPO partner, p. 8). Uw poging om dit te verklaren met name dat het huis van uw partner dichtbij een snelweg lag en dat de bendeleden mogelijks meer vertrouwen hadden omdat ze gewapend waren (NPO, p. 18), weet niet te overtuigen. Eveneens is dit het geval voor de uitleg van uw partner. Zij oppert dat bendeleden van MS13 zich in deze periode koest hielden omdat de politie de belangrijkste bendeleden had gearresteerd waardoor de bendeleden enkel nog overdag controleerden omdat ze toen meer konden waarnemen (NPO partner, p. 20). Het is daarnaast opmerkelijk dat u voor het incident van 10 februari 2020 nooit eerder bendeleden heeft gezien bij aan uw huis (NPO, p. 18). U verklaart immers dat uw adres op de DUI van uw neef stond, waarmee het bendelid dat op vrije voeten bleef, aan de haal was gegaan (NPO, p. 17). Na uw vertrek uit El Salvador kende noch uw familie, noch de familie van uw partner nog problemen met bendeleden terwijl zij steeds op hetzelfde adres bleven wonen (NPO, pp. 11-12 & NPO partner, pp. 11-12). U vernam eveneens niets meer over uw problemen (NPO, p. 23 & NPO partner, p. 11).

Verder getuigt uw houding niet van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo wordt opgemerkt dat u bij DVZ laat uitschijnen dat u onderdook bij de ouders van uw partner in Cujucuyo omwille van uw problemen (Vragenlijst CGVS, 13 mei 2020, vraag 5). Ook bij het kantoor voor juridische bijstand van uw universiteit verklaarde u dat u zich verplicht zag te verhuizen omwille van de doodsb bedreigingen die u ontving in kolonie Gerardo Barrios (Zie document 5 in het administratieve dossier). U vermeldde bij het CGVS echter dat u dat adres op uw DUI liet wijzigen op 4 februari 2020 als geste naar uw partner (NPO, p. 7) en dat jullie al sinds december 2019 van plan waren om naar Cujucuyo te verhuizen (NPO, p. 8). Bijgevolg stelt zich de vraag waarom jullie nog twee dagen wachtten alvorens daar onder te duiken (NPO, pp. 2-3). Hiernaar gevraagd, argumenteert uw partner dat vroeger niet mogelijk was, omdat zij de volgende dag moest werken en heel laat gedaan had met werken (NPO partner, p. 19). Als u effectief voor uw leven vreest, kan logischerwijze verwacht worden dat u alles doet om zichzelf veilig te stellen, zeker wanneer jullie die levensweg al aan het voorbereiden waren. Voorts

*betoogt u eenmaal in het huis van uw partner enkel nog zeer opletten en voor het hoogstnodige buiten te gaan (NPO, p. 19). Er wordt echter geconstateerd dat jullie min of meer dezelfde routines aanhielden. Zo verklaart uw partner dat ze bleef werken bij Banco Agricola ECA tot 26 februari 2020 (NPO partner, p. 13) en dat u haar haalde van en bracht naar het werk (NPO partner, p. 19). Uw partner zou wel hebben overwogen om te stoppen met werken, maar deed dit uiteindelijk niet omdat ze zich niet onverantwoordelijk wou gedragen door zomaar haar werk stop te zetten zonder iemand in te lichten (NPO partner, p. 20). Ook u verklaart bij benadering ergens tot eind februari naar de universiteit te zijn gegaan (NPO, p. 14). Daarenboven wordt vastgesteld dat u diverse malen op de baan ging om een klacht in te dienen en documenten te verkrijgen. Zo ging u op 21 februari 2020 naar het kantoor voor juridische bijstand van uw universiteit, haalde u op 24 februari 2020 de geboorteakte van uw partner, diende u diezelfde dag een klacht in bij het Openbaar Ministerie, keerde u drie dagen later terug om het certificaat af te halen, diende u op 3 maart 2020 terug te keren, om op 4 maart 2020 naar de PDDH te gaan en tot slot in de voormiddag op de dag van uw vertrek opnieuw langs te gaan bij de twee instanties waar u uiteindelijk net op tijd toch nog de gevraagde documenten verkreeg (NPO, p. 16). Eveneens haalde u op 20 februari 2020 uw vliegtickets in Santa Ana (NPO, p. 17 & NPO partner, p. 16) en keerde u na 21 februari 2020 en op 8 maart 2020 terug naar uw huis in kolonie Gerardo Barrios (NPO partner, p. 10). Na de verkoop van uw motor tussen 1 en 4 maart zijn jullie ook nog verschillende keren kledij gaan kopen omdat het hier kouder is (NPO, p. 16, 23).*

*Tot slot stelt zich de vraag waarom u niet vroeger dan 9 maart 2020 uw land kon ontvluchten, als uw laatste problemen dateren van 18 februari 2020. Dat uw partner verklaarde dat ze nog met haar werk moest overleggen en niet plots kon vertrekken, weet niet te overtuigen aangezien ze haar ontslag reeds op 26 of 27 februari indiende (NPO partner, p. 17). U liet dan ook nog na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Spanje, wat meteen de ernst van de ingeroepen nood aan internationale bescherming relativeert. Als u effectief vreest voor uw leven, kan logischerwijze verwacht worden dat u zo snel mogelijk het land verlaat en alle mogelijke pistes onderzoekt. Uit onze informatie, waarvan zich een kopie in het administratieve dossier bevindt, blijkt immers dat er dagelijks vluchten plaatsvinden tussen San Salvador en Spanje, door onder andere Iberia.*

*Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk maakte dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.*

Op basis van de voorgaande vaststellingen en overwegingen besluit de Raad, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren in hun verzoekschrift, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten. Aan dit oordeel wordt geen afbreuk gedaan door de opmerking in het verzoekschrift dat nergens in de bestreden beslissingen sprake is van flagrante leugens.

De door verzoekers neergelegde documenten zijn niet van die aard om de geloofwaardigheid van hun verklaringen te vermogen te herstellen. De identiteitskaarten, paspoorten en geboorteaktes, verzoekers rijbewijs en verzoeksters werkbadge, het attest ter bevestiging van verzoekers tewerkstelling en de neergelegde vliegtickets (administratief dossier verzoeker, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 1-4, 8, 12; administratief dossier verzoekster, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 1-5) bevestigen louters verzoekers' identiteit, tewerkstellingen en reisweg, die niet worden betwist doch geen afbreuk kunnen doen aan bovenstaande analyse. De door verzoeker neergelegde klacht die hij indiende bij zijn universiteit (administratief dossier verzoeker, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 5) biedt geen afdoende bewijswaarde ter staving van de aangehaalde feiten. De Raad merkt immers op dat de inhoud van dit document louter gebaseerd is op de verklaringen van verzoeker en niet op objectieve vaststellingen en zelf stelt dat *"dit document werd opgesteld voor doeleinden in het belang van de betrokkene"*. De inhoud van dit document is bovendien tegenstrijdig met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Het document dat dateert van 21 februari 2021 vermeldt immers dat verzoeker en zijn neef onder hetzelfde dak woonden, doch verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud echter dat zijn neef reeds sinds mei 2014 verhuisd was (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 6). Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van dit document ter staving van de aangehaalde feiten. Ook de neergelegde klacht bij PDDH (administratief dossier verzoeker, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 6) bezit geen afdoende bewijswaarde ter staving van de geloofwaardigheid van de erin aangehaalde feiten, gezien uit dit document tevens blijkt dat de inhoud ervan werd opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker en aldus niet gebaseerd werd op objectieve vaststellingen. De Raad merkt nog op dat verzoeker, in tegenstelling tot zijn verklaringen

tijdens het persoonlijk onderhoud, bij het PDDH niet vermeldde dat de bendeleden tijdens het eerste incident in februari een pistool hadden en hen onder schot hielden (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 6), hoewel redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker dergelijke feiten zou vermelden aan de autoriteiten. Het bewijs van de klacht bij het Openbaar Ministerie (administratief dossier verzoeker, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 7) bevat een foutieve datum. Bovendien kan dit stuk louter aantonen dat verzoekster een klacht heeft ingediend bij het Openbaar Ministerie, doch de Raad merkt op dat dergelijke klacht opnieuw gebaseerd is op de verklaringen van verzoekers. In het attest worden geen objectieve vaststellingen gedaan met betrekking tot de aangevoerde feiten. Aldus heeft dit attest evenmin bewijswaarde ter staving van de geloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten. Het schrijven van verzoeker aan het PDDH (*Ibid.*, nr. 9) bevat ook een foutieve datum. Het stuk bevestigt enkel dat verzoeker een kopie van zijn klacht bij het PDDH heeft opgevraagd, doch hierboven is reeds gebleken dat deze klacht de aangehaalde feiten niet kan staven. De neergelegde persartikels (*Ibid.*, nr. 10) hebben louter betrekking op de algemene situatie in verzoekers' regio van herkomst. Ze hebben geen betrekking op verzoekers' persoon, zodat deze documenten evenmin de geloofwaardigheid van aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen herstellen.

Waar verzoekers betogen dat er geen bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is, wijst de Raad erop dat, vermits geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de bende 18, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij een risicoprofiel hebben als personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van de bendes, merkt de Raad op dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij bedreigd zijn geweest door de bende 18, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador beschouwd zullen worden als personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van de criminele bende. Verzoekers voeren daarenboven geen andere concrete, recente of geloofwaardige incidenten aan waaruit blijkt dat zij een risicoprofiel hebben als personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van de bendes.

In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij een risicoprofiel hebben als familielid van een persoon die onder een risicoprofiel valt en hierbij verwijzen naar de problemen van verzoekers neef O.M.F.J., die in België ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (verzoekschrift, stuk 10), wijst de Raad op dat, onafgezien de vraag of geloof kan worden gehecht aan de problemen van O.M.F.J. met de bende 18, uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat verzoekers het risico lopen om in El Salvador te worden gevisieerd of vervolgd louter omwille van hun familieband met O.M.F.J. Verzoekers dienen hun vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, doch zij blijven hier in gebreke. Ieder verzoek om internationale bescherming dient immers op afzonderlijke wijze te worden onderzocht, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele elementen zoals aangebracht door verzoekers. De Raad stelt echter vast dat op basis van hetgeen voorafgaat blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers' verklaring dat zij werden gevisieerd of vervolgd door de bende 18 omwille van de problemen van O.M.F.J., zodat in hun hoofde geen vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid op basis van de problemen van O.M.F.J., ongeacht de vraag of diens problemen door de commissaris-generaal als geloofwaardig zullen worden bevonden.

Waar verzoekers erop wijzen dat zij afkomstig zijn van colonias die gecontroleerd worden door bendes, merkt de Raad op dat verzoekers zich beperken tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, doch er niet in slaagt deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst.

Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Verzoekers tonen echter niet aan dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds persoonlijk bedreigd of gevisieerd werden door de bendes in hun regio van herkomst, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun problemen en het feit dat zij geen andere concrete, recente of geloofwaardige incidenten met de bendeleden aanhalen. Verzoekers tonen met de loutere verwijzing naar de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst dan ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielpcedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Zoals hierboven uiteengezet, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten door de bende 18, zodat zij evenmin aannemelijk maken dat zij in geval van terugkeer om deze redenen problemen zullen ondervinden.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en de algemene situatie in El Salvador in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekers niet concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

De door verzoekers toegevoegde algemene landeninformatie (verzoekschrift, stukken 3-6 en 8-9) kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoekers in gebreke blijven om hun persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

In zoverre verzoekers nog kritiek uiten op een beleidswijziging van de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van El Salvadoranen, wijst de Raad er andermaal op dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij verzoekers op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade lopen. Gelet op voorgaande vaststellingen is dit evenwel niet het geval.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kunnen beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers' voorgehouden vervolging, hun beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat *in casu*, op basis van de veiligheidssituatie in El Salvador, een brede toepassing van het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast, wijst de Raad erop dat, hoewel de subjectieve vrees van verzoekers dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekers hun persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dienen te maken. Verzoekers blijven hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij tonen met de loutere verwijzing naar de situatie in hun land van herkomst dan ook niet aan dat zij voldoen aan de

voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een theoretische toelichting over het voordeel van de twijfel (verzoekschrift, stuk 7), die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR *Guidelines*, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de



Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt echter dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP